

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobce: **Ing. Z. M.**, zastoupený Mgr. Dušanem Petrlíkem, advokátem se sídlem České Budějovice, Mánesova 11/3b, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 376/1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2016, č. j. 41 A 5/2013 – 284,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Úřadu práce ve Žďáře nad Sázavou (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 9. 2010, č. j. ZRA-2117/2010-ZRM01, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 1. 2011, č. j. 2010/90529-424, bylo žalobci uloženo vrátit podporu v nezaměstnanosti ve výši 70.462 Kč. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 15. 9. 2010, č. j. ZRA-2116/2010-ZRM01, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 1. 2011, č. j. 2010/98091-424 (obě rozhodnutí žalovaného dále jen „napadená rozhodnutí“), bylo žalobci uloženo vrátit podporu při rekvalifikaci v částce 68.334 Kč. Žalobce proti napadeným rozhodnutím podal žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ve věci rozhodoval opakovaně, naposledy rozsudkem ze dne 21. 9. 2016, č. j. 41 A 5/2013 – 284 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž žalobu zamítl.

[2] V napadeném rozsudku krajský soud obsáhle zrekapituloval dosavadní průběh řízení včetně rozsudků zdejšího soudu (ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 Ads 100/2013-42, ze dne 26. 8. 2015, č. j. 3 Ads 21/2015-44), jimiž byly zrušeny předešlé rozsudky krajského soudu. Ve svém posledním zrušujícím rozsudku ze dne 26. 8. 2015, č. j. 3 Ads 21/2015 – 44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že byla naplněna materiální funkce doručování ve vztahu k rozhodnutí žalovaného (v jiném řízení) ze dne 3. 2. 2010, č. j. 2009/90802-424, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 9. 10. 2009, č. j. ZRA-2412/2009-ZRMO1 (dále jen „podkladové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byl žalobce podle § 30 odst. 1 písm. b) a odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání (dále jen „evidence“) ode dne 2. 4. 2008. Zmíněné rozhodnutí přitom představovalo podklad pro vydání nyní napadených rozhodnutí (viz dále). Současně zdejší soud krajskému soudu vytkl, že se nezabýval ostatními žalobními námitkami a věc mu vrátil k dalšímu řízení, přičemž jej zavázal právním názorem ohledně doručení rozhodnutí potvrzujícího podkladové rozhodnutí.

[3] V navazujícím řízení v nyní posuzované věci krajský soud řešil otázku, zda správní orgán I. stupně rozhodoval nad rámec předmětu řízení, specifikovaném v oznámení podle § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a s tím související námitku, zda je pro rozhodnutí o vrácení podpor rozhodný faktický výkon funkce insolvenčního správce, nebo postačuje zápis v seznamu insolvenčních správců.

[4] Krajský soud ve svém rozhodování vyšel z podkladového rozhodnutí potvrzeného rozhodnutím žalovaného č. j. 2009/90802-424, jímž došlo k vyřazení žalobce z evidence a z oznámení o zahájení řízení ve věci vrácení podpor v nezaměstnanosti a při rekvalifikaci. Připomněl znění ustanovení § 25 odst. 1 písm. o) zákona o zaměstnanosti, které negativně vymezuje osoby, které mohou být uchazeči o zaměstnání. Připomněl též definici insolvenčního správce podle § 2 odst. 1 zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o insolvenčních správcích“) a uzavřel, že z uvedených ustanovení vyplývá, že „*správcem*“ podle § 25 odst. 1 písm. o) zákona o zaměstnanosti je i insolvenční správce, jímž je fyzická osoba, která je podle zákona o insolvenčních správcích oprávněna tuto činnost vykonávat. Dále konstatoval, že správní orgán I. stupně v oznámení o zahájení řízení vymezil předmět řízení ve stejném rozsahu, jak byl specifikován v podkladovém rozhodnutí. Na základě podkladového rozhodnutí, jímž byl žalobce ode dne 2. 4. 2008 vyřazen z evidence, tedy ode dne, od kterého mu byla vyplácena podpora, správnímu orgánu I. stupně nezbylo, než zahájit řízení o vrácení podpor, neboť byly vyplaceny bez právního titulu.

[5] Krajský soud následně zdůraznil, že není oprávněn v nynějším řízení přezkoumávat zákonnost podkladového rozhodnutí, nýbrž je třeba (nyní) vycházet z presumpce jeho správnosti. Pokud měl žalobce za to, že podkladové rozhodnutí a rozhodnutí, které jej potvrdilo, nebyla vydána v souladu se zákonem, měl možnost v zákonné lhůtě podat žalobu na zrušení těchto rozhodnutí. Předmětem nynějšího přezkumu jsou pouze napadená rozhodnutí. Krajský soud uzavřel, že z tohoto důvodu je i druhá námitka žalobce nedůvodná. Krajský soud s odkazem na přechodné ustanovení § 40 odst. 1 zákona o insolvenčních správcích odmítl rovněž žalobcovu námitku, že nemohl přede dnem 1. 1.

2008 vykonávat činnost insolvenčního správce z důvodu neexistence zákona o insolvenčních správcích. Krajský soud vzhledem ke všem uvedeným závěrům žalobu zamítl.

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Odmítl závěr krajského soudu, že od 1. 1. 2008 vykonával funkci, resp. činnost insolvenčního správce, přičemž zdůraznil, že soud neprovedl jím navrhované důkazy k prokázání, kdy začal vykonávat činnost insolvenčního správce v jednotlivých insolvenčních řízeních. K námitce, že správní orgán I. stupně rozhodoval nad rámec předmětu řízení, nezaujal krajský soud podle stěžovatele žádné stanovisko, pouze uvedl, že stěžovatel se od 1. 1. 2008 stal insolvenčním správcem, avšak faktickým výkonem funkce se nezabýval. Správní orgán I. stupně přitom přesně vymezil předmět řízení slovy „*po dobu co žalobce vykonával činnost insolvenčního správce*“.

[7] Stěžovatel své námitky rozvedl a zdůraznil, že činnost insolvenčního správce mohl vykonávat až teprve poté, když byl insolvenčním soudem v některém insolvenčním řízení ustanoven. Podotkl, že tuto funkci vykonával ve třech insolvenčních řízení vedených u Krajského soudu v Brně, které blíže specifikoval. Do funkce byl ustanoven nejdříve dne 5. 3. 2009 v řízení KSBR 44 INS 406/2009. Teprve od tohoto data stěžovatel vykonával činnost insolvenčního správce. Stěžovatel zopakoval, že vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání nebrání skutečnost, že uchazeč je zapsán v seznamu insolvenčních správců, jestliže žádnou činnost nevykonává. Nevypořádáním rozdílu mezi pouhým zápisem v seznamu insolvenčních správců a faktickým výkonem zatížil krajský soud napadený rozsudek nepřezkoumatelností.

[8] K vymezení předmětu řízení stěžovatel odkázal na závěr č. 62 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 26. 11. 2007 (dále jen „závěr č. 62), z něhož obsáhle citoval. V jeho kontextu následně uvedl, že je nepochybné, že správní orgán I. stupně nezahájil řízení řádně podle § 46 odst. 1 správního řádu, respektive způsobem, kterým tak učinil, si striktně omezil období pouze na výkon činnosti insolvenčního správce. Z napadeného rozhodnutí však nepochybně vyplývá, že rozhodnul nad rámec zahájeného řízení, jak jej vymezil v oznámeních sp. zn. ZRA-2116/2010-ZRM01 a ZRA-2117/2010-ZRM01, tj. bylo rozhodnuto i o období, kdy stěžovatel činnost insolvenčního správce nevykonával. Na podporu své argumentace stěžovatel odkázal i na rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 – 541, jenž se vyslovuje k identifikaci předmětu řízení v oznámení o zahájení řízení. Správní orgán I. stupně tak nerespektoval závěr č. 62, ani judikaturu zdejšího soudu.

[9] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel krajskému soudu rovněž vytkl, že nedostatečně vypořádal jeho tvrzení, že v žádosti o zprostředkování zaměstnání je pouze prohlášení, že uchazeč nevykonává činnost nuceného správce, správce nebo likvidátora, bez bližšího upřesnění těchto funkcí, případně odkazu na právní předpis. Nevypořádání této námitky zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Stěžovatel navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření. Uvedl, že se ztotožňuje s krajským soudem v úvaze o vymezení předmětu řízení ve stejném rozsahu jako v podkladovém rozhodnutí. Jestliže tedy takto správní orgán I. stupně zahájil řízení, v nichž vydal napadená rozhodnutí, rozhodl v rámci předmětu řízení. Z toho důvodu neobstojí námitka, že správní orgán I. stupně rozhodl v rozporu s rozsudkem zdejšího soudu č. j. 1 Afs 58/2009 – 541 a závěrem č. 62. Uvedený rozsudek a závěr č. 62 se nad to na případ stěžovatele ani nevztahují, neboť řeší problematiku správních deliktů, nikoli obecného správního řízení zahajovaného z moci úřední. Žalovaný odmítl i to, že by krajský soud k dané námitce nezaujal žádné stanovisko. Poukázal na to, že stěžovatel své námitky směřuje ke skutečnostem, které jsou již najisto dány, a to v podkladovém rozhodnutí, přičemž krajský soud vycházel z principu správnosti správních rozhodnutí. V tomto kontextu je třeba reagovat na námitku podoby prohlášení v žádosti o zprostředkování zaměstnání a k ostatním námitkám stěžovatele ohledně činnosti insolvenčního správce. Ty totiž byly předmětem správního řízení ve věci vyřazení stěžovatele z evidence. Žalovaný proto navrhl kasační stížnost zamítnout.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

[12] Zdejší soud připomíná, že v projednávané věci se jedná celkově o třetí kasační stížnost, kdy první byla podána žalovaným, následně pak dvě (včetně nyní posuzované) kasační stížnosti podal (současný) stěžovatel. Opakovaná kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. obecně nepřípustná. Základním smyslem této úpravy je, aby se zdejší soud nemusel opakovaně zabývat týmiž případy (k tomu viz např. nález ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05). Nepřípustnost kasační stížnosti se tedy týká především otázek, které Nejvyšší správní soud v téže věci závazně posoudil, resp. mohl posoudit (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009 – 165). Jak přitom zdejší soud uvedl v rámci rekapitulace výše, v posledním zrušujícím rozsudku č. j. 3 Ads 21/2015 – 44, Nejvyšší správní soud uzavřel, že se „*krajský soud soustředil pouze na otázku doručování do datové schránky a zcela pominul další žalobní námitky*“, což daný rozsudek činí v příslušném rozsahu nepřezkoumatelným. Zdejší soud se proto nemohl k opomenutým otázkám vyjádřit, neboť by tím nepřípustně nahrazoval úvahu krajského soudu. V rozsahu poté krajským soudem vypořádaných otázek je tedy nyní posuzovaná kasační stížnost přípustná. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k jejímu posouzení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Konstantní judikatura zdejšího soudu označuje za nepřezkoumatelné zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74; všechna rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za

liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (srovnej rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44). Zároveň nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 – 85).

[14] Stěžovatel nepřezkoumatelnost konkrétně spatřoval v nevypořádání námitky rozdílu mezi pouhým zápisem v seznamu insolvenčních správců a faktickým výkonem této činnosti a dále v nevypořádání námitky mířící do podoby žádosti o zprostředkování zaměstnání. Krajský soud ovšem zřetelně vycházel z toho, že otázka výkonu činnosti insolvenčního správce spadala do předmětu řízení o vyloučení stěžovatele z evidence uchazečů o zaměstnání, které bylo pravomocně skončeno. Z tohoto rozhodnutí teprve následně vyšel správní orgán I. stupně v rozhodnutích o vrácení podpor, které jsou předmětem nynějšího soudního přezkumu. V návaznosti na to krajský soud zdůraznil, že v aktuálním řízení není oprávněn přezkoumávat podkladové rozhodnutí, respektive vychází z presumpce jeho správnosti. Námitka podoby žádosti o zprostředkování zaměstnání, respektive v něm obsaženého prohlášení, pak rovněž směřuje k porušení oznamovací povinnosti, pro které byl stěžovatel vyřazen z evidence (opět problematika řešená podkladovým rozhodnutím), a platí pro ni tedy stejný závěr. Stěžovatel se proto mýlí, domnívá-li se, že krajský soud na jeho námitku nijak nereagoval. Zdejší soud přitom na tomto místě nijak nepředjímá správnost závěru krajského soudu, avšak konstatuje, že námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná, a proto přistoupil k věcnému přezkumu napadeného rozsudku.

[15] V kasační stížnosti lze identifikovat tři stěžejní body. Prvým je tvrzení, že samotné vedení v seznamu insolvenčních správců nelze podle stěžovatele ztotožňovat s faktickým výkonem předmětné funkce, druhým je námitka podoby prohlášení obsaženého v žádosti o zprostředkování zaměstnání a třetím je tvrzení, že správní orgán I. stupně rozhodl nad rámec předmětu řízení, jak jej vymezil v oznámeních o zahájení správních řízení. Z dále uvedených důvodů považuje Nejvyšší správní soud za klíčový právě jen třetí stížnostní bod.

[16] Na tomto místě je důležité zmínit, že podkladové rozhodnutí ve svém výroku závazně uvedlo, že „*podle § 30 odst. 1 písm. b) a odst. 3 zákona* [o zaměstnanosti] *vyřazuje z evidence uchazečů o zaměstnání* [identifikace stěžovatele] *z důvodu, že neoznámil úřadu práce skutečnosti, které mají vliv na zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, a to ve lhůtě stanovené v § 27 odst. 2 zákona* [o zaměstnanosti]“. Z oznámení o zahájení nyní přezkoumávaných správních řízení, a z následujících rozhodnutí sp. zn. ZRA-2116/2010-ZRM01 a ZRA-2117/2010-ZRM01, pak vyplývá, že řízení bylo zahájeno „*z důvodu, že jste po dobu vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání vykonával činnost insolvenčního správce a vzhledem k tomu, že jste tuto skutečnost správnímu orgánu neoznámil, zavinil jste, že vám byla podpora v nezaměstnanosti* [při rekvalifikaci] *poskytována neprávem*“. Obě napadená rozhodnutí (respektive přezkoumávané rozhodnutí I. stupně), přitom vycházejí z § 55 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, které zní: „*byla-li uchazeči o zaměstnání jeho zaviněním podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci přiznána a poskytována neprávem nebo ve*

vyšší částce, než skutečně náležela, zejména proto, že uchazeč o zaměstnání zamlčel nebo nesprávně uvedl některou rozhodnou skutečnost nebo nesplnil svou oznamovací povinnost, je uchazeč o zaměstnání povinen částky neprávem přijaté vrátit ".

[17] Z uvedeného zřetelně vyplývá, že správní orgán I. stupně a žalované ministerstvo vycházely v zásadní otázce nesplnění oznamovací povinnosti stěžovatele (§ 55 odst. 2 citovaného zákona), z podkladového rozhodnutí, když ostatně na toto rozhodnutí v napadených správních rozhodnutích výslovně odkázaly. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s krajským soudem v závěru, že námitky stěžovatele směřující do oprávněnosti jeho vyřazení z evidence uchazečů, které mělo základ v jím zpochybňovaném závěru, zda vykonával, či nevykonával činnost insolvenčního správce, byly předmětem toho řízení, které vyústilo vydáním podkladového rozhodnutí. Právě v něm tak měl stěžovatel uplatnit své námitky proti správnosti závěru o naplnění podmínky ustanovení § 25 odst. 1 písm. o) zákona o zaměstnanosti, tj. výkonu činnosti insolvenčního správce. Rovněž námitku podoby poučení v žádosti o zprostředkování zaměstnání je třeba podřadit pod uvedené řízení, neboť se týkala právě porušení oznamovací povinnosti stěžovatele, které vedlo k jeho vyřazení z evidence. Krajský soud proto správně uzavřel, že není oprávněn se těmito námitkami zabývat, neboť pravomocné podkladové rozhodnutí není předmětem nynějšího soudního řízení. Kasační námitka proto není důvodná.

[18] V souvislosti s námitkou nesprávného vymezení předmětu řízení stěžovatel namítá, že správní orgán I. stupně rozhodl nad jeho rámec, který sám časově specifikoval „*po dobu co žalobce vykonával činnost insolvenčního správce*". S touto argumentací však Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit. Z formulace předmětu řízení v oznámeních o zahájení (obou) řízení jasně vyplývá, že správní orgán I. stupně posuzovanou dobu vymezil dobou vedení stěžovatele v evidenci, nikoliv dobou výkonu činnosti insolvenčního správce – srovnej text oznámení „*z důvodu, že jste po dobu vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání vykonával činnost…*". Stěžovatel podal svou žádost o zprostředkování zaměstnání dne 4. 4. 2008. V ní uvedl, že poslední činnost u společnosti Pas INPOS a.s. ukončil dne 1. 4. 2008. Podle § 26 odst. 1 zákona o zaměstnání platí, že „*požádá-li fyzická osoba o zprostředkování zaměstnání nejpozději do 3 pracovních dnů po skončení zaměstnání nebo jiných činností* […], *zařadí se do evidence uchazečů o zaměstnání ode dne následujícího po skončení zaměstnání nebo těchto činností.*" Stěžovatel tedy byl veden v evidenci uchazečů od data 2. 4. 2008. Správní orgán proto nerozhodl nad rámec vymezení řízení, jestliže rozhodl o vrácení podpor již od 2. 4. 2008 (v nezaměstnanosti), respektive od 9. 12. 2008 (při rekvalifikaci). Stěžovatelova námitka, že správní orgán I. stupně rozhodl i o období, kdy stěžovatel nevykonával činnost insolvenčního správce se tak míjí se skutečným vymezením předmětu řízení. Správní orgán I. stupně proto nebyl ani povinen zahajovat další správní řízení pro „*jiná období*" dle stěžovatele v oznámeních neuvedených. Uvedené současně konvenuje závěru krajského soudu o základu vymezení předmětu řízení v návaznosti na řízení o podkladovém rozhodnutí, která se v daném smyslu svým (časovým) rozsahem překrývají – doba vedení stěžovatele v evidenci.

[19] Nejvyšší správní soud přitom shledal, že vymezení předmětu řízení, tak jak jej učinil správní orgán I. stupně v oznámeních sp. zn. ZRA-2116/2010-ZRM01 a ZRA-2117/2010-ZRM01, plně odpovídá požadavkům § 46 odst. 1 správního řádu. Obě oznámení obsahují vedle předmětu řízení označení správního orgánu, jméno,

příjmení, funkci a podpis oprávněné úřední osoby. Stěžovatel v daném kontextu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 58/2009 – 541, ve kterém zdejší soud vyslovil závěr, že předmět řízení musí být v oznámení o zahájení řízení identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit. Podle Nejvyššího správního soudu obě zmíněná oznámení uvedené požadavky naplňují, neboť jednoznačně za předmět řízení identifikují zaviněné jednání stěžovatele ústící v neoprávněné vyplácení podpor. Nad rámec řečeného, v širším kontextu, Nejvyšší správní soud nepřehlédl ani to, že rozhodnutí o odvolání proti podkladovému rozhodnutí, jímž bylo autoritativně rozhodnuto o porušení oznamovací povinnosti, obdržel stěžovatel do datové schránky dne 5. 2. 2010, tedy téměř 6 měsíců před doručením oznámení o zahájení řízení (dne 2. 8. 2010). Pokud by tak samotný, byť dle názoru zdejšího soudu dostatečně konkrétní, text oznámení o zahájení správních řízení ponechával stěžovateli určité pochybnosti, musely být rozptýleny ve spojení s obsahem pravomocného podkladového rozhodnutí, který byl stěžovateli tou dobou znám. Nejvyšší správní soud se proto neztotožňuje s námitkou brojící proti obsahu oznámení o zahájení správních řízení.

[20] Zdejší soud neshledal kasační námitky stěžovatele důvodnými, a kasační stížnost proto v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

[21] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. září 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu